

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 20.646 van 17 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2008 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat L. MATTERN loco advocaat G. DE KERCHOVE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MATTERN, die loco advocaat G. DE KERCHOVE verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Iraakse nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en geboren zijn in X (Noord-Irak). U verklaarde gans uw leven in Bagdad te hebben gewoond. In maart 2007 zou u Bagdad hebben verlaten nadat u problemen kreeg met terroristen. Zij zouden naar uw garage zijn gekomen en u gevraagd hebben mee te

werken aan het plaatsen van bommen in auto's. U zou twee keer door terroristen zijn ontvoerd en met de dood zijn bedreigd indien u weigerde met hen samen te werken.

Dit is uw tweede asielaanvraag. U diende een eerste asielaanvraag in op 2 april 2007, waarin de Commissaris-generaal (CGVS) op 7 september 2007 u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft vervolgens het door u ingediende beroep van uw eerste asielaanvraag op 4 december 2007 verworpen.

Op 21 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde niet naar Irak te zijn teruggekeerd. De elementen op basis waarvan u een tweede asielaanvraag indiende zijn enkele nieuwe documenten. Namelijk twee dreigbrieven van de soennitische groepering Ansar Al Sunna, waarin u met de dood wordt bedreigd. Beide dreigbrieven zouden na uw vertrek in uw huis in Bagdad zijn achtergelaten. Verder legde u een proces-verbaal neer (dd. 6 maart 2007) van het politiebureau Al Sadun in Bagdad. In het document staan uw verklaringen die u naar aanleiding van uw problemen met terroristen in Bagdad bij bovengenoemd politiekantoor aflegde. Uw vader zou dit document bij het politiekantoor hebben aangevraagd. De twee dreigbrieven en het proces-verbaal werden u op 30 juni 2008 per post (DHL) toegestuurd. Verder verklaarde u dat u in Irak nog steeds door terroristen wordt gezocht en zij u overal in Irak kunnen vinden.

B. Motivering

Dient te worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag concludeerde dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u de laatste jaren in Bagdad (Centraal-Irak) hebben gewoond. Hierdoor oordeelde het CGVS dat ook aan uw vluchtrelaas, dat zich volledig in Bagdad afspeelde, geen geloof kon worden gehecht. Deze motivering werd door de RVV overgenomen.

Voor wat betreft de door u neergelegde nieuwe documenten (twee dreigbrieven en een proces-verbaal), waarmee u uw verblijf en uw problemen met terroristen in Bagdad wenst aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat zij niet toelaten de eerder genomen weigeringsbeslissing om te buigen. Zo kan slechts geloof worden gehecht aan deze documenten indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Vervolgens is uw verklaring als zouden de terroristen met wie u in Bagdad problemen kende nog steeds naar u op zoek zijn en u overal in Irak kunnen vinden, niet in staat om de appreciatie van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag in positieve zin om te buigen (zie gehoorverslag CGVS, p.6). Deze problemen staan immers rechtstreeks in verband en zijn gebaseerd op uw feitenrelaas afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag. Het CGVS oordeelde in het kader van uw eerste asielaanvraag dat aan uw beweerde recent verblijf in Bagdad en de daaruit volgende problemen geen geloof kon worden gehecht.

Rekening houdend met bovenstaande opmerkingen dient te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zoals ondermeer gesteld in de beslissing van de RVV kan gezien blijken dat u bent geboren Dohuk, u uw afkomst, verblijf en problemen in Bagdad niet aannemelijk heeft gemaakt, uw echtgenote afkomstig is uit Zakho en daar familie heeft, er redelijkerwijze kan worden verwacht dat u daar verblijft. Uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Dohuk, Zakho) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door uw advocaat, Meester (C.), H., neergelegde artikels aangaande de algemene veiligheids- en mensenrechtensituatie in Noord-Irak en het advies van Amnesty International en het UNHCR inzake gedwongen terugkeer van Irakese asielzoekers naar Noord-Irak, wijzigen niets aan bovenstaande appreciatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- 1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou de Irakese nationaliteit bezitten, Armeens christen zijn en afkomstig zijn van Zakho in de provincie Dohuk (Noord-Irak). U zou in maart 2007 Irak zijn ontvlucht nadat uw echtgenoot, (B. B. S.) (O.V. 6.066.892) in Bagdad door terroristen werd ontvoerd. Dit is uw tweede asielaanvraag.

U diende een eerste asielaanvraag in op 2 april 2007, waarin de Commissaris-generaal (CGVS) op 7 september 2007 u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigerde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) heeft vervolgens het door u ingediende beroep van uw eerste asielaanvraag op 4 december 2007 verworpen.

Op 21 maart 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde niet naar Irak te zijn teruggekeerd. Uw echtgenoot zou een aantal documenten hebben ontvangen in verband met jullie beweerde problemen in Irak.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u voor het CGVS in het kader van uw tweede asielaanvraag aflegde, blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de motieven die door uw echtgenoot werden aangehaald. Er werd in zijn hoofde een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg kan ook voor wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Voor wat betreft uw verklaringen aangaande de algemene onveilige situatie in Irak (zie gehoorverslag CGVS, p. 4) dient te worden opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak (Zakho) geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekende partijen voeren de schending aan van de formele motiveringsplicht, voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980. Zij wijzen erop dat deze tot doel hebben de rechtszoekende in kennis te stellen van de redenen waarom een administratieve overheid een bepaalde beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of hij al dan niet zal gebruik maken van de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt. De bestreden beslissing dient tevens materieel gemotiveerd te worden.

Verzoekende partijen werpen op dat de bestreden motivering gebrekkig is en zij zich niet kunnen verweren. Verzoeker betoogt dat hij drie nieuwe stukken heeft neergelegd doch hieraan twee nietszeggende zinnen worden gewijd, zonder dat gemotiveerd wordt waarom zijn verklaringen ongeloofwaardig zouden zijn. Verzoekende partijen stellen dat het niet volstaat dat documenten die de verklaringen moeten ondersteunen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) van tafel worden geveegd met als enige motivatie dat deze documenten niet van aard zijn om het gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen.

3.2. De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekende partijen aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Verzoekende partijen baseren zich voor huidige asielaanvraag op dezelfde gronden welke zij inriepen tijdens hun eerste asielvraag, met name het feit dat verzoeker twee maal ontvoerd zou zijn door terroristen in Bagdad. Deze asielaanvragen werden ongegrond geacht, gelet op hun ontoereikende kennis over Bagdad en de vaststelling dat zij niet aannemelijk konden maken waarom zij zich niet elders in Irak konden vestigen, met name in Zakho, in acht genomen dat verzoeksters gehele familie daar woont, zij daar gehuwd zijn en hun dochter er geboren is.

Ter ondersteuning van de huidige asielaanvraag, brengt verzoeker drie nieuwe documenten bij met betrekking tot de problemen die hij zou gekend hebben in Bagdad. Het betreft (i) een proces-verbaal van de politie naar aanleiding van een klacht die hij neerlegde op 6 maart 2007, de dag na zijn eerste vermeende ontvoering (ii) een dreigbrief van 6 januari 2008 (iii) een dreigbrief van 15 maart 2007. De twee dreigbrieven zouden in het huis van verzoekende partijen in Badad gevonden zijn door verzoekers vader.

Zoals door verzoekende partijen uiteengezet, heeft de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bestreden beslissing oordeelt terecht dat de tijdens hun eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid omtrent de recente afkomst van verzoekende partijen uit Bagdad niet op afdoende wijze hersteld kan worden door de voormelde documenten. Deze stukken bieden immers geen verklaring voor hun onwetendheid omtrent de stad waar verzoeker zijn hele leven zou gewoond hebben en verzoekster woonde sinds haar huwelijk in 2004 en waar de door hen ingeroepen problemen zich zouden hebben afgespeeld. Zij maakten bovendien geen melding van het bestaan van deze documenten tijdens de gehoren in het kader van de eerste asielaanvraag op 8 augustus 2007, hoewel het proces-verbaal werd opgesteld op de dag na de eerste ontvoering in maart 2007 en één van de dreigbrieven dateert van 15 maart 2007. Verzoeker verklaarde nochtans dat zijn vader meermaals naar hun huis ging kijken omdat het verlaten was, waardoor redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij hen het bestaan van voormelde dreigbrief reeds eerder zou meegedeeld hebben.

Verder dient te worden opgemerkt dat uit de vertaling van het proces-verbaal van verzoekers klacht tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt dat de ontvoering zelf nergens vermeld wordt (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 6, p. 4). Uit dit document blijkt daarentegen wel dat verzoeker bij de politie zou verklaard hebben dat hij reeds voordien per brief bedreigd werd, waarbij de terroristen van hem zouden geëist hebben met hen samen te werken. Dit valt moeilijk te rijmen met het feit dat hiervan nooit eerder tijdens de eerste asielaanvraag melding werd gemaakt en zijn verklaring tijdens de huidige asielaanvraag voor het CGVS dat hij deze brief nooit zelf gezien heeft. De politie zou deze wel gevonden hebben en de brief zou zich thans bij zijn vader in Irak bevinden, hetgeen door de Raad weinig aannemelijk wordt geacht. Deze dreigbrief wordt bovendien niet bijgebracht, waarbij verzoeker argumenteert dat hij dit document niet relevant acht gezien hem enkel om nieuwe bewijzen zou gevraagd zijn. Dit overtuigt geenszins. Het ongeloofwaardig karakter van de verklaringen van verzoekende partijen omtrent hun recente afkomst uit Bagdad en de feiten die zich hier zouden hebben afgespeeld blijft derhalve staande.

De bijgebrachte documenten doen evenmin afbreuk aan de vaststellingen aangaande het feit dat verzoekende partijen niet aannemelijk maakten waarom zij zich niet elders in Irak zouden kunnen vestigen teneinde hun voorgehouden problemen, indien hier al enig geloof aan kan worden gehecht, te ontvluchten. Er werd terecht gewezen op de verwantschapsbanden van verzoekende partijen in Zakho.

Gelet op het voorafgaande kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een schending van de motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.1. Verzoekende partijen brengen geen elementen aan in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad ontwaart in het administratief dossier evenmin elementen die in geval van terugkeer naar Irak wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980. Gelet op hun ongeloofwaardige verklaringen en het vastgestelde verblijfsalternatief in Noord-Irak (zie sub 3.2), alwaar de situatie op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (zie administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stuk 18: "landeninformatie"), kan aan verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 17 december 2008 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.